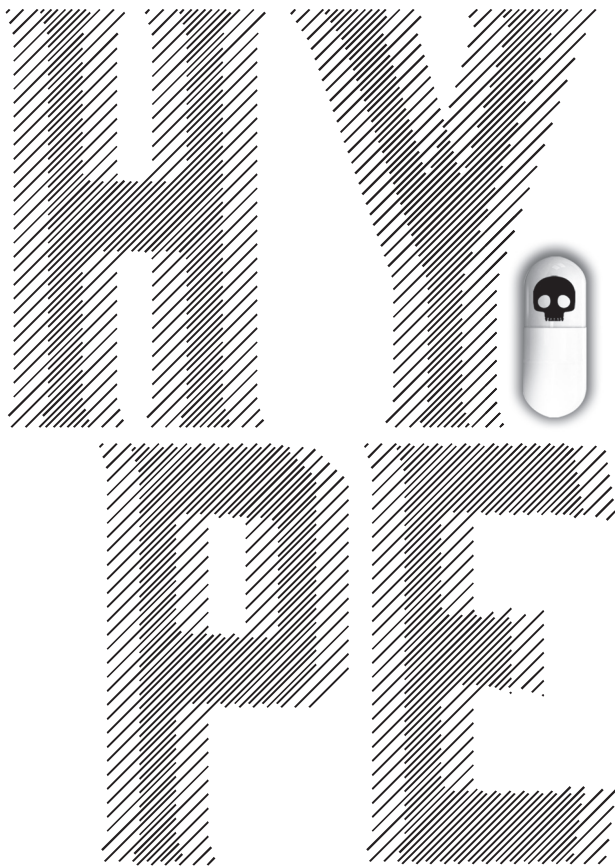

Hype

MELVIN BURGESS

DE ULTIEME ROES. DE ULTIEME PRIJS

CHICKEN
HOUSE

© 2013 Melvin Burgess

Oorspronkelijke titel *The Hit*

Oorspronkelijk uitgegeven bij Chicken House

Nederlandse vertaling © 2014 Willeke Lempens en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Steve Wells

Omslagontwerp Nanja Toebak

Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best

ISBN 978 90 443 4526 1

ISBN 978 90 443 4527 8 (e-book)

NUR 285/301

www.uitgeverijmoon.nl

www.chickenhouse.eu

Chicken House/Moon is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor Brandon Robshaw, Joe Chislett
en Barry Cunningham...
mijn mede-samenzweeiders

DEEL 1

De uiterst publiekelijke dood van Jimmy Earle

Bij Jimmy draaide het allemaal om de fans. Ze zeggen wel eens dat een artiest zich helemaal geeft, maar nog nooit had iemand voor een voorstelling zoveel beloofd als hij.

En ook al geloofde Adam er niets van, toch had hij het gevoel deel uit te maken van iets bijzonders. Jimmy Earle stond al jaren aan de top en zijn optredens waren legendarisch, maar nooit eerder was het geweest zoals nu. Er waren zelfs mensen uit Californië en Beijing komen vliegen om erbij te kunnen zijn. Dit concert zou alle andere in de schaduw stellen: de enige ervaring die niemand ooit zou kunnen herhalen.

‘Een soort mensenoffer,’ zei Adam. ‘Eigenlijk zouden ze zijn hart eruit moeten rukken, zoals de Azteken deden. Dat zou pas cool zijn!’

‘Het lachen zou je snel vergaan,’ vond Lizzie.

Adam schudde zijn hoofd. Dat gebeurde heus niet. Jimmy had alles: hij was rijk, jong, zag er goed uit en had nog talent ook. Van de losers en nobody’s uit grote nieuwbouwwijken kon je nog wel begrijpen dat ze vielen voor een drug die Death heette. Zij hadden niets en zouden ook nooit iets krijgen. Dus waarom zouden ze dan niet kiezen voor één waanzinnige knalweek? Maar Jimmy Earle? Echt niet!

‘Hij wil bij de 27-Club,’ zei Lizzie uitgelaten. ‘Brian Jones, Jimi Hendrix, Janis Joplin, Jim Morrison, Kurt Cobain, Amy Winehouse... en Jimmy Earle. Allemaal zevenentwintig jaar oud. Daarom knijpen ze ’m allemaal zo. Moet je ze zien!’

Dat laatste was waar, dacht Adam, terwijl ze in een lange rij de arena binnen dromden. Overal stonden bewakers: grote mannen in de gangpaden, die allemaal even gespannen voor zich uitkeken.

‘Als hij vanavond doodgaat, zal hij daar voor altijd om worden herinnerd,’ merkte Lizzie op.

Adam grijnsde breed. ‘Jep... en wij zullen dit concert ook nooit meer vergeten.’

‘Hm, kaartjes kopen: nóg zoiets waar jij steengoed in bent...’ zei Lizzie plagerig.

Zij pakte hem altijd terug, en toch kon hij het niet laten om eens lekker op te scheppen. De glorie van Jimmy Earle was vanavond immers ook een beetje zijn glorie! ‘Waar was jij op de avond van Jimmy Earles dood?’ acteerde hij met een raar stemmetje. ‘Ik? Ik was erbij, ik heb het gezién!’ antwoordde hij, weer met zijn eigen stem. Hij pakte haar hand.

Ze keek grijnzend naar hem op en gaf een kneepje in zijn hand. Hij voelde zijn hoofd rood worden. Wat was hij toch gek op haar!

Lizzie was eigenlijk een beetje te hoog gegrepen voor hem. Jaren geleden hadden ze samen op de basisschool gezeten. Ze waren goede vrienden: trokken vaak samen op, gingen naar dezelfde feesten. Maar toen raakte zijn vader zijn baan kwijt en moest Adam naar een andere school. Zo waren ze elkaar uit het oog verloren. Totdat ze elkaar een paar maanden geleden in de stad ineens tegen het lijf waren gelopen. Het leek wel magie: ze konden het onmiddellijk weer met elkaar vinden, alsof er geen jaren tussen zaten.

Tot zijn vreugde én verbazing had ze zich een week later al door hem laten zoenen. In een wereld met zoveel mensen en zo weinig werk was het niet niks als een rijk persoon iets kreeg met een arm persoon. Gezinnen bewaakten hun rijkdom als draken. En moest

je hem nu eens zien! Hij voelde zich de koning te rijk met haar naast zich. En hij durfde te wedden dat niemand van haar rijke vrienden een kaartje voor Jimmy Earle voor haar had kunnen versieren – zoals hij vanavond.

Oké, eigenlijk had zijn broer Jess de kaartjes voor hem bemachtigd. God weet hoe, want Jess ging nooit ergens heen. Maar dat hoefde Lizzie niet te weten.

Ze probeerden bij hun plaatsen te komen. Het lawaai was nu al oorverdovend. Overal riepen mensen richting het podium, ook al was daar nog niemand te zien.

‘Jimmy, ik hou van je!’

‘Doe het niet, Jimmy!’

‘Nee nee, doe het wel! Overtref jezelf... en bespaar mij de kosten van je volgende shit-cd!’ riep een kerel vlakbij en hij gniffelde naar zijn vrienden, die een beetje ongemakkelijk teruglachten. Een meisje riep huilerig dat hij zijn kop moest houden; een paar rijen verder dreigde een man hem in elkaar te slaan als hij zijn bek nog één keer opentrok.

De sfeer was broeierig, opgefokt. Lizzie liet haar hand uit die van Adam glijden toen ze bij hun plaatsen waren aangekomen. Ze ging zitten en keek om zich heen, in een poging het allemaal in zich op te nemen. ‘Denk jij dat iemand hier het heeft genomen?’ vroeg ze.

‘Vast,’ zei Adam.

Lizzie lachte nerveus.

Ze is bang, dacht hij. En toen pas beseftte hij dat hij dat zelf ook was. Death-gebruikers – *Deathers* – waren gevaarlijk. Zij hadden niets te verliezen. Dat was het hele punt.

Death was begonnen als euthanasiemedicijn, om terminaal zieken nog één geweldige week te geven, plus een prettige manier om eruit te stappen. Niemand had ooit bedacht dat jongeren het middel ook zouden gaan innemen. Maar niemand had dan ook voorzien wat het ze zou schenken – een superjeugd. Met Death was je beter: geestelijk, lichamelijk, seksueel, noem maar op. Het was de ultieme manier om high te zijn.

Althans, dat zeiden ze.

Natuurlijk had dat ook zijn prijs. Death kostte duizenden per pil. En... er was geen weg terug. Niemand kende een tegengif en de meeste geleerden verwachtten ook niet dat dat ooit gevonden zou worden.

Jimmy Earle was een grote ster – de grootste – maar in dit opzicht was hij net als iedereen. Als hij inderdaad Death had genomen, was hij al zo goed als dood. Hij zaagde er al eeuwen over door – in de pers, op zijn website. En dit concert was al twee keer afgelast sinds zijn aankondiging dat hij het eindelijk had gedaan. De autoriteiten hielden hun adem in. Death had nu al de grootste golf van zelfmoorden ooit bij de leeftijdsgroep onder de vijftwintig jaar veroorzaakt. Pas nadat Jimmy zijn verklaring had ingetrokken en had gezworen dat het maar een publiciteitsstunt was geweest, hadden ze toestemming gegeven voor dit concert.

De vraag was: wie hield Jimmy voor de gek, de autoriteiten of de fans? Was hij wel of niet aan de Death? En zo ja: waaróm dan?

‘Tja, de *bucket list*, hè,’ zei Adam. ‘Alles wat je nog wilt doen voor je de pijp uitgaat.’

‘Daar gaat het niet om!’ protesteerde Lizzie. ‘Het gaat niet om wat je doet, maar om hoe je het erváart. Alles is voor het laatst, alle kleine dingen zijn van het grootste belang! Zodra je de Death-fase binnentreedt, wordt het leven mega-intens. De meeste mensen wachten tot ze oud en moe zijn, Jimmy gaat ervoor nu hij nog jong is.’

Adam snoof. ‘Dat is nou echt iets voor een meid om het zo te zeggen. Heb je zijn lijst gelezen? Ik bedoel... Kom op!’

Jimmy Earles bucket list was legendarisch (en had ruim twintig miljoen pond gekost). In één week tijd was hij met honderd meiden naar bed geweest; zeker twintig daarvan zouden zwanger van hem zijn geraakt. Hij was de wereld rondgereisd, had op één avond twee kilo kaviaar gegeten, honderdveertig liter champagne gedronken en een pond cocaïne gesnoven, hij was de ruimte in geweest, had iemand vermoord, had in de Himalaya op sneeuwlui-

paarden gejaagd en de Mount Everest beklommen... De lijst ging maar door.

Natuurlijk was het maar een fantasie. Niemand kon al die dingen in slechts één week tijd doen. Toch? Death doodde je, maar maakte je tevens liefdevoller dan ecstasy en op álle fronten beter. Met al die kracht, superconditie en een ongebreideld vertrouwen in jezelf kon je simpelweg alles.

Misschien, heel misschien was het waar...

Welnee, dacht Adam, het is gewoon een publiciteitsstunt.

Maar het idee was geweldig: dat iemand zoveel fantastische avonturen in slechts één week tijd had beleefd – al had hij het nog geweldiger gevonden als hij zelf die persoon was geweest...

Lizzie keek hem recht aan. ‘Zou jij het doen, Adam, als je zijn bucket list had? Nou?’

Adam verstrakte. Hij had er een bloedhekel aan om onder druk te worden gezet. Als het waar was, had Jimmy Earle in één week meer beleefd dan hij in zijn hele leven zou doen. Meer meiden, meer lol, meer van alles. Raar idee. Maar wat ze werkelijk wilde weten was natuurlijk of hij ook met alle meiden naar bed zou gaan die hij vinden kon. Hij wilde alleen Lizzie. Maar als je nog maar één week te leven had... tja, dan zou je het wel doen, toch?

‘Hm, kweenie... Wat staat er op jóúw bucket list?’ vroeg hij vlug.

Ze grijnsde. ‘Seks met zoveel mogelijk knappe kerels,’ zei ze.

Tot zijn eigen verrassing voelde Adam zich gekrenkt.

Lizzie proestte het uit. Verdorie, ze kreeg hem ook elke keer weer op de kast!

Maar zij had makkelijk praten: haar vader had een goede baan, haar kostje werd betaald. De enige toekomst die Adam voor zich zag, bestond uit hard werken en daar nooit genoeg mee verdienen om te kunnen doen wat hij werkelijk wilde. Hoe anders zou het zijn geweest als hij het beter had gedaan bij de scoutwedstrijden, een paar weken geleden. Hij was een briljante voetballer, maar veel anderen waren briljanter geweest dan hij.

En toch... hij was nog niet verslagen! Trainen, trainen, trainen, dat was de oplossing. Als hij maar hard genoeg zijn best deed, kon het nog steeds.

De arena liep steeds verder vol. Iedereen was opgefokt. Hier en daar braken vechtpartijtjes uit, die echter snel weer werden gestust, vaak door de mensen eromheen. Ook al was elke stoel bezet, het concert kon nog steeds ieder moment worden afgelast. Toen Jimmy Earle eindelijk op het podium verscheen, bereikte het lawaai al een hoogtepunt voor er nog maar één noot was gespeeld. Hij stak zijn handen naar voren en wachtte tot het tumult bedaarde.

‘Wij gaan vanavond een paar nummers voor jullie spelen,’ zei hij. ‘En het wordt de voorstelling van mijn leven.’ Toen draaide hij zich om en zwiepte met zijn arm, waarna de band met het eerste nummer losbarstte.

De menigte brulde.

‘Hij is geweldig! O, hij is zo geweldig!’ schreeuwde Lizzie.

‘Hij is fantastisch!’ gilde Adam. Al die mensen, de adrenaline, de herrie... Hij had nog nooit zoiets meegemaakt en vroeg zich af of iemand hier dit kende.

Overal om hen heen sprongen mensen op van hun stoel, Adam en Lizzie sprongen mee, iedereen lachte, hilde, gilde, danste. En dit was nog maar het eerste nummer!

Het was een briljant concert. Jimmy leek in die paar uur zijn hele leven te bezingen. Hoe dichterbij ze het magische tijdstip naderden – halfelf, het tijdstip waarop hij zou sterven – hoe luider de herrie werd. Death was zeer accuraat: je kon tot bijna op de minuut af uitrekenen wanneer iemand zou gaan. Was hij gek genoeg, toegewijd genoeg om echt Death te hebben geslikt? Met Jimmy wist je het nooit.

Terwijl de laatste minuten wegtikten, stortte de band zich op zijn nieuwste single: ‘Something to live for’. Jimmy werkte zich fier en hooghartig door het nummer heen.

Het werd halfelf. Hij zong door. Dus het was wel degelijk een publiciteitsstunt – natuurlijk!

Maar net toen iedereen hiervan overtuigd was, stierf het nummer weg in Jimmy's keel. Hij wankelde. De menigte hield de adem in. Jimmy viel bijna, maar wist zich weer overeind te werken. Hij klampte de microfoon tegen zijn borst. De muziek ging als een nachtkars uit. Uit de luidsprekers klonk nog slechts een razendsnelle roffel.

Takketakketakketakketakketakketak.

Jimmy's hart! Het klonk alsof het zich een weg uit zijn borstkas zocht.

TAKKETAKKETAKKETAKKETAKKETAKKETAKKETAKKETAK.

De band begon af te tellen: 'Tien – negen – acht – zeven...'

Het publiek ging uit zijn dak. 'Doe het niet, Jimmy! Laat ons niet alleen!' gilde iemand.

'... vier – drie – twee – één.'

Niets.

Jimmy Earle keek op naar het publiek, grijsde en spreidde zijn armen, alsof hij wilde zeggen: *Gefopt!* Toen klapte hij naar voren en viel plat op zijn gezicht.

Er volgde een verblufte stilte. Mensen klommen op hun stoel, wachtend tot hij weer opstond. Was dit weer een truc? Dat moest toch wel? Een stevige EHBO'er haastte zich het podium op. Hij draaide Earle op zijn rug en begon op zijn borstkas te drukken. Ze konden het allemaal volgen op de grote schermen, honderdmaal levensgroot. De man bonkte op Jimmy's borstkas alsof hij zijn ribben wilde breken.

Het publiek liet weer van zich horen, maar nu was het geluid heel anders: er klonk een diep, nerveus geroezemoes, gelardeerd met kreten en gillen, dat snel luider werd. Op het podium sloeg een van de gitaristen een kruis, trok het snoer uit zijn gitaar en beende het podium af. De drummer stapte van zijn kruk, kwam naar voren en zei iets in de microfoon. Ze konden het niet zo goed verstaan, maar het klonk als: 'Gefeliciteerd.' Het publiek werd

met de tweede luidruchtiger. Iemand vlakbij gilte: ‘Ik hou van je, Jimmy, ik hou van je!’ Een meisje voor hen schreeuwde: ‘Neem me mee, Jimmy! Ik wil óók dood!’

Er kwamen een paar mensen van het Rode Kruis door het gangpad gerend, maar zij haalden het podium niet eens, want ineens brak er chaos uit. Het publiek stroomde naar voren en bestormde het podium, in een poging bij Jimmy te komen. Mensen smeekten hem op te staan, weer te gaan leven; anderen eisten hun geld terug. De beveiligingsmedewerkers reageerden furieus: ze sloegen en stootten iedereen terug.

En te midden van dit alles lag – plat op de grond, met zijn ogen wijd open, ver van alle opwinding, vermaak, verdriet, plezier en pijn – Jimmy Earle, terwijl zijn borstkas door de dikke EHBO’er heftig werd bewerkt. De lucht stroomde zijn longen in en weer uit, het bloed pompte in alle richtingen door zijn verwoeste hart. Geen druppel ervan zou hem ooit nog enig nut bewijzen.

Manchester in brand

De grote schermen gingen op zwart, zodat niemand meer kon zien wat er gebeurde. Maar de chaos hield aan. Er werd met spullen gegooid. Schoenen, blikjes, zelfs flessen vlogen door de lucht, het publiek in. Er werd geschreeuwd, mensen raakten gewond. Overal braken gevechten uit, de beveiliging kon het niet meer aan.

Via de boxen werd gewaarschuwd voor videobewaking – vandalen zouden worden vervolgd. Maar het geweld hield niet op. Had er wel iemand geluisterd?

Toen kwam er een nieuwe mededeling: Jimmy leefde nog! Het was dus toch maar een stunt geweest. *Kalmeer nu iedereen, als je blijft.* Deze tactiek leek een paar minuten te werken. Mensen begonnen verward rond te lopen. En na even wachten... Ja hoor, daar had je 'm! Daar liep Jimmy Earle het podium op, wuivend en glimlachend.

Maar... het was gewoon meelijwekkend: deze man was duidelijk een dubbelganger, in Jimmy's outfit. Als iemand er nog aan twijfelde of Jimmy Earle werkelijk dood was, dan was die twijfel nu echt verdwenen.

Meteen daarop werd alles nóg erger. Stoelen werden kapot geslagen en in het rond gesmeten; mensen probeerden het podium

te beklimmen en spullen van de band te stelen – na vanavond waren die goud waard!

Toen vlogen de deuren open en kwam de politie binnen: een patrrouille in volledige oproeruitrusting rende de gangpaden in. De mannen baanden zich een weg naar het podium, draaiden zich met hun gezicht naar het publiek – hun schild omhoog, hun wapenstok geheven – en begonnen naar voren te schuiven. Ze wilden het publiek letterlijk de straat op duwen.

Een nieuwe aankondiging: iedereen die niet was aangehouden, kon zijn entreegeld online terugvragen. Verder bood de organisatie haar verontschuldigen aan en werd iedereen verzocht zo rustig mogelijk te vertrekken.

Het publiek begon wat te kalmeren. Voortgedreven door de politie begon de menigte langzaam naar de uitgangen te schuifelen.

Adam en Lizzie hadden goede plaatsen gehad, vlak bij het podium, dus waren ze nu bij de laatsten die de zaal uit konden. Toen ze nog binnen waren, hoorden ze al sirenes; tegen de tijd dat ze eindelijk buiten stonden, ging de boel echt los. Duizenden opgefokte, hevig ontdane fans waren plots op een vrijdagavond met niets omhanden de stad in geschopt. Daar kon alleen maar ellende van komen. De zaal was gered, maar nu lag heel Manchester open.

De sfeer op straat was geladen. Mensen renden van hot naar her in groepjes, groepjes voegden zich samen tot bendes, bendes tot menigten. Terwijl Adam en Lizzie richting Piccadilly Gardens liepen, renden er een paar lui voorbij, die hen ruw opzij duwden. ‘Hé joh!’ riep Adam. Maar ze waren alweer verdwenen. Een paar meter verder zagen ze waar het groepje naar op weg was geweest: een kapotte winkelruit. De politie stormde er al op af om het plunderen tegen te gaan.

Iemand strompelde voorbij met een gigantische kartonnen doos. Met de doos voor zich uit en achterover hangend om zijn evenwicht te bewaren, was hij net een stripfiguur. Iets verderop verscheen een andere bende vanuit het niets, die straatstenen naar de politie gooiden.

Het was alsof er een Jimmy Earle-nummer tot leven was gekomen. Zijn teksten gingen altijd over liefde en seks, verlies en hoop, over relletjes, plunderen en terugvechten tegen armoede en mislukking. En hier had je het allemaal bij elkaar, zinderend op een miezerige avond in Manchester. Vanavond waren de straten van zijn fans en zij zouden alles eruithalen wat erin zat.

Adam en Lizzie renden verder. De stad stond in vuur en vlam. De meeste winkels hadden de geest gegeven: hun ruiten waren kapotgeslagen, mensen renden in en uit. Op de hoek van Princess Street stond iemand met een stuk stoeptegels op de achterdeuren van een busje te beuken. Er klonk geschreeuw en sirenes, er hingen rookwolken en de stank van verbrande rubber en benzine. Het leek wel oorlog. Maar waarom?

Adam voelde zich duizelig van opwindning. ‘Hé, plunderen! Wat dacht je ervan?’ fluisterde hij in Lizzies oor.

‘Wauw, moet je zien, moet je zién!’ gilde Lizzie, terwijl ze met grote, heldere ogen om zich heen keek.

‘Ben je bang?’

‘Welnee! Ik vind het geweldig!’

Lizzie werd al haar hele leven beschermd door het geld van haar ouders. Dat voelde soms alsof haar leven op een dag piepend en knarsend tot stilstand zou komen. En moest je nu eens zien; de stad ging in rook op en zij stond er middenin!

Ze wisten van Princess Street naar Albert Square te komen. Het krioelde er van de mensen. Voor het stadhuis was een worsteling aan de gang: een flinke menigte drong zich zonder in te houden naar voren. De politie probeerde te voorkomen dat ze het gebouw bestormden en gedroeg zich daarbij meer als soldaten dan als handhavers-der-wet. Met hun wapenstok haalden ze uit naar iedereen die maar in de buurt kwam. Maar zij waren al in de minderheid, terwijl de menigte zich ook nog eens razendsnel uitbreidde. Op een gegeven moment gingen ze ervandoor, dwars tegen de mensenmassa in, die keurig voor hen uiteenweek. Een triomfantelijk gebulder steeg op, waarna de voorhoede van de menigte de

ramen van het stadhuis insloeg en tegen de zware eiken deuren beukte.

De politie vormde een nieuwe linie en zette opnieuw koers richting het stadhuis, maar het had geen zin: de deuren bezweken en er kropen al mensen door de gebroken ramen naar binnen. Ook de banken en de hoofdkantoren van grote bedrijven rond het plein werden vernield. Flessen en straatstenen vlogen door de lucht. Dit waren geen vreedstichters. Iedereen die weg had gewild, was al vertrokken: alleen de harde kern was nog over. In de straten en winkelcentra rondom hen waren de plundersaars nog steeds bezig. Hier op het plein waren ze echter niet geïnteresseerd in breedbeeld-tv's of bierkragen. Hier wilden ze meer. Ze probeerden de hele stad met hun blote handen af te breken en opnieuw op te bouwen.

En ze waren georganiseerd ook. Lizzie en Adam zagen een stel mensen met rattenmaskers op. Adam floot opgewonden. Zeloten! Deels een maffe protestgroep, deels gewapende rebellen die hier in Manchester streden om het bestuur van de stad over te nemen.

‘Er wordt niet alleen geplunderd,’ riep Lizzie. ‘Het is een revolutie, Adam!’

Aan de voorkant van het stadhuis trok een beweging door het publiek. Ze keken omhoog terwijl een gigantisch spandoek van wel dertig meter breed zich ontvouwde en over de voorkant van het gebouw golfde. Een enorme rat met een blik rode verf in zijn voorpoten keek het publiek boos aan. Eronder stond in grote, rode letters de slogan van de Zeloten: ONZE TIJD KOMT ERAAN!

De menigte op het plein joelde en juichte.

Een stem uit een luidspreker dreunde boven het tumult uit: ‘Het stadhuis is van ons. Gratis kaas voor iedereen!’

Overal om hen heen schreeuwden mensen van vreugde. Hoog op het dak stonden Zeloten met rattenmaskers neer te kijken op de menigte. Een van hen zwaaide met een machinegeweer. Is dat echt? vroeg Adam zich af.

Overal waren nu Zeloten. Ze dwongen de politieagenten naar

achteren en sleurden ze aan de kant, alsof zij degenen waren die werden gearresteerd. Eén groep stond met een boorhamer de Barclays Bank op de hoek te bewerken; iemand anders spoot lijm in de sleutelgaten van NatWest. Er knalde een Jimmy Earle-nummer uit de boxen: 'The rats are taking over'.

De mensenmassa om hen heen duwde en deinde. Een man bots-te tegen hen aan en hield hun een handvol pillen voor.

'Wat is dat?' vroeg Adam, terwijl hij zijn hand uitstak. *Gratis drugs! Ecstasy misschien?*

'Snoepjes,' zei de man grijnzend. 'Met dank aan Jimmy Earle. Laatste item van zijn bucket list.'

Adam gaf er één aan Lizzie en samen bekeken ze de pillen nauwkeurig. Op elk ervan stond een klein, zwart doodshoofd ge-drukt.

'Het is Death!'

'Dat kan toch niet...'

Maar het was wel zo. Iedereen wist hoe Death eruitzag. Adam zag de man verder lopen. Hij deelde de dodelijke pillen met handenvol uit. Ze moesten een fortuin hebben gekost.

En ze werden nog ingenomen ook! Hij zag meerdere mensen hun hoofd achterover houden en een pilletje in hun mond gooien. 'Leef snel, sterf jong!' riep de man lachend en smet een handvol pillen de lucht in. Mensen kropen over de grond om ze op te rapen.

'Joh, als we niet goed hadden gekeken, hadden we Death geslikt zonder dat we het in de gaten hadden!' riep Lizzie uit.

Adam keek naar het zwart-witte pilletje op zijn handpalm. Hoe zou het zijn om het te weten... om je als Jimmy Earle te voelen – één korte, maar heerlijke week lang... Hij klapte zijn hand tegen zijn mond, grijnsde dommig naar Lizzie... en slikte. Ze strompelde geschokt een paar passen naar achteren. Maar toen liet hij haar het pilletje op zijn handpalm zien.

'Jij rotzak!' riep ze lachend. Toen keek ze naar het pakketje waanzin op haar eigen handpalm. Al die mensen die het gewoon maar doorslikten! 'Denk je dat-ie echt is?' zei ze.